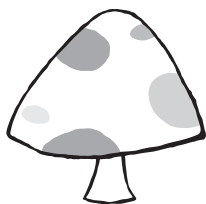

JENNIFER L. HOLM

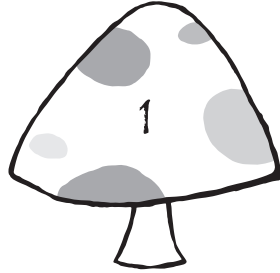
EL
TERCER
XAMPINYÓ

Traducció de Marc Donat

Il·lustracions de Tad Carpenter

El jardí secret
de VIENA

La guerra dels bolets

Potser és perquè soc filla única, però els meus pares sempre han estat una mica obsessionats amb el que menjava. Procuraven que no deixés res al plat. Que mengés el que menjaven ells. Del menú infantil, no em deixaven triar mai el pollastre. Si hi havia calamars o fetge de pollastre, també m'ho havia de menjar.

I la veritat és que ara menjo de tot. Com que he crescut a la zona de la badia, he tastat cuines de moltes menes. Menjar indi, birmà, mexicà, xinès, peruà, vietnamita, per dir-ne uns quants. Fins i tot m'agrada el sushi de peix cru.

Els pares coincideixen que no he estat mai gaire llepafils, però hi ha una excepció. Els bolets.

La primera vegada que vaig tastar un bolet encara anava a l'escola bressol. Tot i que els meus pares estaven divorciats, continuaven sent bons amics i tots tres sopàvem plegats un vespre a la setmana.

Érem al nostre restaurant italià preferit i la meva mare havia demanat un plat de pasta per compartir: raviolis. Com que m'agrada la pasta feta de qualsevol manera, era feliç.

Aleshores hi vaig clavar la forquilla.

Em vaig adonar, horroritzada, que el farcit, en comptes de ser d'un formatge cremós, era ple de trossets marrons estranys. Tenien un gust horrible. Com de brutícia.

—Què és això? —vaig preguntar.

—Raviolis de xampinyons. Que no t'agraden?

Vaig fer que no amb el cap. No m'agradaven. Gens.

Els meus pares van quedar una mica decebutos.

La segona vegada que vaig tastar un bolet va ser en un restaurant xinès. Havíem anat a veure una obra de teatre i era tard i tenia una gana que no m'hi veia. Els pares em van proposar de demanar un plat de pollastre i bolets. «Tasta coses noves», em van dir.

Aquesta vegada el bolet tenia una textura horrible: de cautxú i era viscos. Quin problema tenia amb els bolets? Per què em semblaven tan desagradables?

No em vaig morir de gana (vaig menjar galetes d'arròs i de la fortuna), però em vaig empipar. Amb els bolets. I amb mi mateixa per haver-los volgut tornar a tastar.

En aquell moment vaig decidir que no menjaria mai més cap altre bolet.

I vaig començar la guerra dels bolets.

Perquè els meus pares, això que no m'agradessin els bolets,

s'ho van prendre com una qüestió personal. Els van començar a posar a tot arreu. Al sofregit, a la lasanya i a l'amanida. Suposaven que barrejats me'ls menjaria.

Però no hi havia manera que tornés a cometre el mateix error.

Finalment, es van rendir i vaig guanyar la guerra. I van passar a fer-me tastar les cols de Brussel·les, que no són tan dolentes com es diu.

Amb el pas dels anys, de tant en tant em servien algun plat que duia bolets. I cada cop els triava i els apartava.

Com a mínim, ningú no podia dir que no tenia bones maneres a taula.